

Nygårdskirken 17. marts 2024, kl.14

Tekst: Lukasevangeliet 1, 46-55

Salmer: 2; 374; 71; 73; 192, v.7; 441

Gud – tak fordi du griber ind i vores liv. Amen.

Det er forår! Alt bliver igen grønt, gult, hvidt af forårsblomster, æg, kyllinger, lam, harekillinger: Naturen er ukuelig! Livets nye begyndelse er et mirakel her på den hærgede og udpinte Jord! Og snart er det påske – og påsken er festen for selve livets grundmirakel! For ikke nok med at nyt liv kan begynde – som naturen viser os. Nej, livet er så stærk en kraft at det kan *ophæve* dødens *virkning*! For livet er mere end biologi, livet er kærlighed! Det kommer fra Gud – og er ustoppeligt og evigt! Så når vi oplever, at der gives os nye muligheder og udveje, og vi får nyt mod – så er det ikke bare en ny begyndelse, vi oplever: Nej, vi erfarer at vi lever midt i Guds kærlighed – og ingen form for død, hverken krig, katastrofe, sygdom eller lidelse, kan forhindre Gud i at gennemtrænge dit liv og mit liv med livsåde og

opstandelseskraft! Det er da til at blive glad i låget af! Ingen og intet kan slå Gud ihjel – og ingen og intet kan tage *os* fra Ham! Påske er at Guds søn Jesus Kristus står lyslevende op af den grav, de havde lagt ham i efter at have pint ham til døde! En gudesøn, der på magisk vis overvandt dødens magt – ja, *og* et menneskebarn som os! Han var jo *Marias* søn! Hun fødte ham i blod og smerte – han døde i blod og smerte; det var *ægte* menneskeliv! Og Gud *er* i det, griber *ind* i det! Jesus er Guds kærlighed i kød og blod til os! Derfor kan vi tro på, at Gud også er med i dit og mit liv og griber *ind* – ja, griber *os*, når vi falder, og bærer os igennem vores lidelse og vores død! Gud har veje for os og mål med os tværs igennem alt det tunge og smertefulde, vi må bære og gå igennem. Det var den erfaring, Maria havde, og som vi mindes i dag, på hendes dag – her hvor der er ni måneder til jul og hendes barns fødsel! Da hun forstod, at hun skulle føde Guds barn – da blev det forår og påske i hendes hjerte! Alt det umulige og skræmmende i situationen kunne ikke forhindre lyset i at trænge frem i hendes indre, så hun brød ud i jubelsang! Al bekymringen for hendes alt for unge, alt for uskyldige krop og hendes

ugifte stand og sociale udsathed – alt det blev gennemtrængt af hendes dybe taknemmelighed over at mærke vej, mål og mening: Gud *så* hende og elskede hende og gav hende en opgave, et ansvar, en byrde at bære, et barn at elske! Maria erfarede, at Gud ser muligheder, hvor andre ser begrænsning, at Gud ser værdi, der hvor andre ser håbløshed. Maria erfarede at Gud får pralende præstationer og materiel magt til at smuldre - og at Gud elsker det gode frem i det små og oversete. Og nu skulle Guds egen evige kærlighed vokse langsomt og usynligt til et levende menneskebarn i hendes livmoder! Til gavn for hele menneskeheden! Maria jublede da hun mærkede det nye livs begyndelse – ja, hun *sang*! For det må man gøre, når man vil takke Gud for at Han er i éns liv, giver én mål og retning og bærer én igennem: Så må man *synge* sin glæde ud! Ja, troen synger – fordi den er fyldt af liv! Vi synger i kirken – vi synger med Maria: Fordi vi som hun tror på det gode og livets sejr! Glædeligt forår!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.